

ANTHONY REYNOLDS

AFET

Çeviren
Eren Abaka

VOL KALAH HEIGAARI'NIN KRALIYET SOYU

ALVARO
CAMAVAR ASLANI
Ölü

NIVORA
ALTIN
İlk eş, ölü

CAMAVILLA
PANTHAS'LI
İkinci eş, ölü

LIANOR
ZAVALA'LI
Üçüncü eş, ölü

ELIANTE
MÜMİN
Ölü

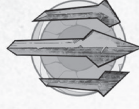
NIVOR
Ötü

CASTILLA
Doğumdan
kısa süre sonra öldü

BASTILLON
Doğumdan
kısa süre sonra öldü

VIEGO

ISOLDE

KALISTA

Açılış

Helia, Kutlu Adalar

Erlök Grael, arkadaşlarından ayrı durmuş, Seçiliş'i bekliyordu.

Küçük bir açık hava amfityatrosundaydılar, yapı beyaz mermer ve altın kaplama taşlarıyla ısl ısl parlıyordu. Helia, Kutlu Adalar'ın kıyılarının ötesindeki yaşamın acımasızlığına meydan okurcasına zenginliğini gururla taşıyordu.

Diğerleri şakalaşp birlikte gülüyordu, ortak gerginlikleri onları daha da yakınlaştırmıştı ama Grael yalnızdı ve sessizce duruyordu, bakışları gergindi. Kimse onunla konuşmuyor ya da fısıldayarak yapılan şakalardan herhangi birine onu dahil etmiyordu. Hatta çok azı onun varlığının farkındaydı; bakışları sanki o yokmuş gibi üstünden ve etrafından akıp gidiyordu. Çoğuna göre, o zaten yoktu.

Grael umursamıyordu. Zaten onlarla çene çalmaya hiç niyetli değildi ve bu çocuksu yoldaşlıklarına yönelik hiçbir kıskançlık hissetmiyordu. Bugün onun zafer ânı olacaktı. Bugün, Işık Kardeşliği'nin ketum üst kademelerine çirak olarak alınacak, iç çembere dahil edilecekti. Oradaki yerini fazlasıyla hak etmişti. Orada bulunan başka hiçbir öğrenci buna yaklaşmamıştı. Onlar zengin ve soylu ailelerden geliyorken, o okuma yazma bilmeyen bir domuz çiftçisinin soyundan geliyordu ama hiçbiri buna onun kadar layık ya da onun kadar yetenekli değildi.

Ustalar birer birer orta merdiveni inip kalabalığın umutlu sesini suspus ederek geldiler. Grael onları izlerken bakışları aç bir ışıkla yanıyordu. Yakında üzerine yağacak prestij ve görkemin

tadını çıkararak, yakında öğreneceği tüm sırlar için sabırsızlanarak dudaklarını yaladı.

Ustalar amfiteyatronun alt sıralarında yerlerini aldılar; ifadeleri ciddiydi, aşağılarındaki mahir topluluğa bakıyorlardı. Nihayet, merakla bekletmeyi amaçlayan uzun bir duraksamanın ardından, teni solgun ve ıslak görünen, bir kurbağaya benzeyen azametli bir usta –Büyük Bartek– boğazını temizleyip mezun olan öğrencileri selamladı. Uzun konuşması vakar dolu ve kendini beğenmişti, Grae'l'in gözleri ifadesizleşti.

Sonunda ustaların hangi mezunları çırak olarak kanatları altına alacağını seçme zamanı geldi. Burada Kardeşlik'in tüm önemli disiplinlerinden ve birimlerinden liderler vardı. Arkanik Bilimleri, çeşitli mantık ve metafizik okullarını, Kutsanmış Arşivleri, Astro-Kâhinleri, Gizemli Hitabet Sanatını, Ezoterik Geometriyi, Arayıcıları ve diğer çalışma dallarını temsil ediyorlardı. Hepsi şu ya da bu şekilde, Kardeşlik'in daha büyük amacına hizmet ediyordu – var olan en güçlü ve gizemli yadigârların toplanması, incelenmesi, sınıflandırılması ve emniyet altına alınması.

Dünyanın en parlak beyinlerinden bazılarının talihli bir toplantısıydı, ne var ki Erlök Grae'l aralarından sadece birine odaklanmıştı: Anahtar Ustası, Ruhani Lider Malgurza. Kadının koyu teni kırışıklıklar içindeydi ve bir zamanlar abanoz siyahı olan saçları şimdi çoğunlukla griydi. Malgurza, Helia'nın ustaları arasında bir efsaneydi. Seçiliş törenine her yıl katılmazdı ama ne zaman gelse, her zaman iç çembere yeni bir çırak alırdı.

Seçiliş Asası getirildi. Oradaki en şerefli usta olarak, önce Ruhani Lider Malgurza'ya geçti. Asayı kaba, nasırlı eliyle kavradığında öğrenciler arasında bir mırıltı dalgasına neden oldu. Malgurza bugün gerçekten de bir çırak seçecekti ve bir gülümsemenin hayaleti Grae'l'in ince dudaklarını kıvırdı. Yaşlı kadın şahin bakışlarını toplanmış, nefeslerini tutan umutlu kalabalığa çevirdi.

Kim seçilirse seçilsin, kutsanmış, seçkin bir topluluğa katılacak ve geleceği güvence altına alınacaktı. Erlok Grael'in parmakları beklentiyle seğirdi. Bu onun ânyıdı. Ruhani Lider, nihayet meşede yılanmış içkiler gibi güçlü sesiyle konuştuğunda Erlok Grael öne çıkmak üzereydi.

“Hellesmorlu Tyrus.”

Grael gözlerini kırpıştırdı. Reddedilmenin acı gerçekliği bir kova soğuk su gibi suratına çarpmadan önce bir yanlılık olmalı diye düşündü.

Seçilen öğrenci sevinçle bağırırken fısıltılar ve kesilen nefeslerden bir patlama oldu. Yeni atanan çırak, sırtına vurulan şaplakların ortasında öne doğru ilerledi ve kendini beğenmiş yüzünde geniş bir gülümsemeyle Ruhani Lider Malgurza'nın arkasında yerini almak için amfitiyatronun basamaklarını koşarak kat etti.

Grael dışarıdan bir tepki vermese de tehlikeli şekilde hareket-siz kalmıştı.

Törenin geri kalanı sıkıcı, gerçeküstü bir bulanıklık içinde devam etti. Seçiliş Asası ustadan ustaya geçti, her biri yeni bir çırak seçti. Her isimle birlikte Grael'in etrafındaki umutlu kalabalık eksildi, ta ki o tek başına kalana kadar. Ustalar ve eski arkadaşlar denizi, infazını açıklamaya hazır bir jüri gibi ona bakıyordu.

Elleri şimdi kıpırtısızdı. Utanç ve nefret, ölüm kalım mücadelesiyle birbirine geçmiş bir çift yılan gibi içinde kıvrılıyordu. Bir kesinlik tıkırtısıyla, Seçiliş Asası tören çantasına geri kondu ve altın cüppeli görevliler tarafından götürüldü.

“Erlok Grael,” diye duyurdu Bartek, gözlerinde bir gülümsemeyle. “Hiçbir usta senin için konuşmadı, yine de Kardeşlik her şeyden çok iyilikseverdir. Sana çok gerekli alçakgönüllülüğü ve en azından bir nebze de olsa empatiyi öğretecek bir yer temin edildi. Belki zamanla ustalardan biri lütfedip seni alabilir–”

“Nerede?” diye sözünü kesti Grael, mırıltılar ve cıkcıklamalar yükseldi ama umurunda değildi.

Bartek toparlak burnunun üzerinden ona baktı. Yüzünde istemeden nahoş bir şeye basan bir adamın ifadesi vardı. “Eşik Gardiyanları’na ikinci yardımcı olarak hizmet edeceksin,” diye ilan etti, gözleri gazele parlıyordu.

Eski arkadaşları arasında sıyrılmalar ve bastırılmış kahkahalar yükseldi. Öğrenci topluluğunun alaycı bir şekilde adlandırdığı gibi *Eşikçiler*, hem gerçek hem de mecazi olarak aşağının da en aşağısıydılar, Heli’a’nın altındaki mahzenlerin en dipteki derinliklerini korur ve devriye gezerlerdi. Kadroları, ister hatalı, devasa politik adımlar ister kusurlu davranışlar yoluyla olsun, ustaların öfkesini kazanmış, Kardeşlik’in yoldan çekilmesini istediği kişilerden oluşuyordu. Karanlığın dibinde unutulabilirlerdi. Onlar bir şakaydı. Utançtı.

Bartek’in hor gören sesi tekdüzellikle devam etti ama Grael onun sözlerini zar zor işitiyordu.

O anda, bunun bir son olmadığına yemin etti. Gardiyanlar arasında hizmet edecek ve değerinin fark edilmesini sağlayacaktı, öyle ki bu kendini beğenmiş, sümüklü ustaların ya da züppe akranlarının hiçbiri onu yok sayamayacaktı. Bir, belki iki yıl görev yapacak ve sonra iç çemberde hak ettiği yeri alacaktı.

Ona boyun eğdiremeyeceklerdi.

Ve o bu hakareti hatırlayacaktı.

Alovédra, Camavor

Kutsal Yargı Mabedi'nin içi karanlık ve serindi ve Kalista, dışarıdaki kavurucu Camavor yazından kurtulduğu için minnettardı. Hazırolda bekleyerek vücuduna oturan bir zırh ve uzun tüylü bir miğfer kuşanmış hâlde hükmün verilmesini bekliyordu.

Güneş görmese de Gümüş Taht'ın narin, genç varisi yanında diz çökmüş terliyordu, nefesi sığ ve hızlıydı.

Adı, Viego Santiarul Molach vol Kalah Heigaari'ydi ve kral olarak taç mı giyeceğini yoksa bugünün onun son günü mü olacağını görmek için bekliyordu.

Mutlak hükümdarlık veya ölüm. Orta yolu yoktu.

O Kalista'nın amcasıydı ama daha çok Kalista onun ablası gibiydi. Birlikte büyümüşlerdi ve Viego ona her zaman hayranlık duymuştu. Asla bir sonraki kral olacağı düşünülmemişti. Kalista'nın babasının –eski kralın ilk çocuğu ve varisinin– beklenmedik ölümüyle Viego aniden taht sırasında sonraki kişi olmuştu.

Mabedin soğuk duvarları dışarıdaki toplanmış kalabalığın sesini boğuyordu. Yüzleri gölge ve boş porselen maskelerle gizlenmiş kukuletalı rahipler, karanlıkta bir daire oluşturarak kimlikleri gizli bir hâlde ayakta duruyorlardı. Buhurdanlıklarından çıkan tütsü keskin ve iğrenç kokuyordu, mırıldandıkları ilahileri ise tekdüze ve tizdi.

“Kal?” diye fısıldadı Viego.

Yanında duran Kalista, “Buradayım,” diye yanıtladı, sesi alçaktı.

Viego bakışlarını kaldırıp ona baktı. Soylu yüzü uzun ve yakışıklıydı ancak o anda yirmi bir yaşından daha da genç görünüyordu. Bakışları, kaçmak ile savaşmak arasında kalmış bir hayvanın gözleri gibi panikle doluydu. Alnına kanla, kaşlarının ortasındaki bir noktada birleşen üç çizgi çizilmişti. Üç dişli mızrak geleneksel olarak yalnızca ölümlerin üzerine, onların Öte Dünya'ya giden yolu hızla geçmelerine yardımcı olmak ve Saygıdeğer Atalar'ın onları tanımalarını sağlamak için çizilirdi. Önünde uzanan yolun ne kadar ölümcül olduğunu anlatıyordu.

“Bana babamın son sözlerini bir kez daha söyle,” diye fısıldadı Viego.

Kalista kaskatı kesildi. Eski kral, savaşta ve siyaset sahnesinde korkunç bir üne sahip olan Camavor Aslanı'ydı. Ama ölüm döşüğündeyken, düşmanlarını dehşete düşüren güçlü savaşçı krala hiç benzemiyordu. Son anlarında bedeni harap ve zayıf hâldeydi, tüm övülen gücü ve zindeliği ondan koparılıp alınmıştı. Bakışları hâlâ en iyi zamanında sahip olduğu o gücün küçük bir kısmını yayıyordu ama bu, karanlık onu ele geçirmeden önce ateşin közlerinin son ışıltısı, son parıltısı gibiydi. *„Son kalan gücüyle, bir erkeğe ait olmaktan çok bir akbabanın pençelerine benzeyen elleriyle Kalista'yı tuttu. “Bana söz ver,” dedi boğuk bir sesle, çaresiz bir heyecanla yanarak. “Oğlan yönetecek mizaca sahip değil. Kabahat bende ama bu yükü sen taşımalsın torunum. Ona rehberlik edeceğine söz ver. Ona danışmanlık yapacağıma. Gerekirse onu kontrol edeceğine. Camavor'u kuru. Bu artık senin görevin.”*

“Söz veriyorum, büyükbaba,” dedi Kalista. “Söz veriyorum.”

Viego ona bakarak umutla bekliyordu. Dışarıdaki kalabalığın belli belirsiz kükremesi yükseldi ve uzakta kırılan dalgalar gibi yitip gitti.

“Harika bir kral olacağını söyledi,” diye yalan söyledi Kalista. “Onun büyük başarılarını bile gölgede bırakacağını.”

Viego onun sözleriyle teselli bulmaya çalışarak başını onaylarcasına salladı.

“Korkmakta yanlış bir şey yok,” diyerek onu temin etti Kalis-

ta, sert tutumu yumuşayarak. “Korkmuyorsan aptalsın demektir.” Ona göz kırptı. “Yani olduğundan *daha* aptal.”

Viego güldü, ancak kulağa bir parça histerik geliyordu ve bu kocaman alan için fazla yüksekti. Rahipler ona ters ters baktı ve tahtın varisi kendini topladı. Dalgalı saçının nizamsız bir tutamını kulağının arkasına itti ve karanlığa gözlerini dikerek tekrar hareketsizleşti.

“Korkunun seni kontrol etmesine izin veremezsin,” dedi Kalista.

“Kılıç beni alırsa, burada diz çöken *sen* olacaksın, Kal,” diye fışıldadı Viego. Bunun üzerine bir anlığına düşündü. “Benden çok daha iyi bir hükümdar *olurdun*.”

“Böyle şeyler söyleme,” diye tısladı Kalista. “Atalar tarafından damarlarında akan, babanın sahip olmadığı bir güçle kutsandın. Sen buna layıksın. Akşam olduğunda kral olarak taç giyeceksin ve tüm bunlar sadece bir anı olacak. Kılıç seni almayacak.”

“Yine de eğer–”

“*Kılıç seni almayacak*.”

Viego yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Kılıç beni almayacak,” diye tekrarladı.

Havada bir değişiklik oldu ve rahiplerin aralıksız ilahileri hızlandı. Buhurdanlıkları bir yandan diğer yana sallanırken tütsü dumanları süzülüyordu. Güneş en sonunda tam tepeye çıkarırken ışık, tepelerindeki yüksek kubbenin ortasına yerleştirilmiş bir kristal mercek aracılığıyla kutsal alana doğru bir mızrak gibi indi. Toz zerrecikleri ve iğrenç kokulu duman şeritleri ışık huzmesi içinde yavaşça süzülürken... hiçbir şey olmadı.

Sonra Kralın Kılıcı belirdi.

Adı *Mukaddes*’ti ve ona bakarken Kalista’nın nefesi boğazında düğümlendi, kılıç havada asılı duruyordu. Devasa kılıç, Camavor’un meşru hükümdarı tarafından veya rahipler tarafından yeni bir hükümdarın tayin edilmesi için çağrılmadıkça, sadece Atalar’ın Salonları’nın ruhsal âleminde var olurdu.

Camavor’un her hükümdarı, upuzun savaşçı hükümdarlar

soyuna kusursuz bir şekilde uyan, üç dişli göz korkutucu bir taç olan Gümüş Tacı'nı takardı ancak tahtın gerçek sembolü Mukaddes'ti. Mukaddes'e sahip olanın önceliği tartışılmazdı ve Kralın Kılıcı'na sahip olmak ona ruhen bağlı olmak demekti – gerçi Camavor tahtının her varisi bu bağlanma ritüelinden sağ çıkamazdı.

Kalista bunun belirsiz, uydurma bir tehdit olmadığını da biliyordu. Tarih boyunca onlarca varis burada, Yargı Mabedi'nde mahvolmuştu. Kimilerinin bu kılıca Ruhtüketen adını vermele-
rinin iyi bir nedeni vardı ve Camavor'un hem varisleri hem de düşmanları haklı olarak ondan korkuyordu.

Dışarıdaki kalabalık suspus olmuştu. Yeni bir hükümdarı karşılamaya ya da vefatının yasını tutmaya hazır hâlde, sessiz bir umutla bekliyorlardı. Ya kapılar ardına kadar açılacak ve Viego elinde kılıcı tutarak ihtişamla ilerleyecekti ya da mabedin tepesindeki çan, onun sonunu duyuran tek bir kederli nota çalacaktı.

“Viego,” dedi Kalista. “Vakit geldi.”

Veliaht prens başını sallayarak onayladı, kendini ayağa kaldırmaya zorladı. Kılıç önünde havada asılı duruyor, onu almasını bekliyordu. Fakat o yine de tereddüt ediyordu. Kılıca gözlerini dikip dehşete düşerek donakaldı. Rahipler, ifadesiz maskelerinin ardında fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyor, sessizce talimatlarını yerine getirmesi için onu teşvik ediyorlardı.

“Viego...” diye tısladı Kalista.

“Benimle olacaksın, değil mi?” diye aceleyle fısıldadı Viego. “Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum. Hükmetmeyi yani.”

“Seninle olacağım,” dedi Kalista. “Her zaman yaptığım gibi senin yanında olacağım. Söz veriyorum.”

Viego ona başını salladı ve ışık huzmesinde hareketsiz asılı duran *Mukaddes*'e döndü. Saniyeler içinde o an kaybolacaktı. Yargı zamanı artık gelmişti.

Rahiplerin ilahileri doruk noktasına ulaştı. Sis, kıvranıp

bükülen yılanlar gibi kutsal kılıcın etrafını sardı. Daha fazla beklemeden Viego öne çıktı ve iki eliyle kabzasını tutarak kılıcı kavradı.

Gözleri genişledi ve gözbebekleri keskin bir şekilde küçüldü. Sonra ağzını açtı ve haykırmaya başladı.

Kısım I

“O bıçak yerini bulsaydı dünya ne kadar farklı olabilirdi..”
Muhafız-Zanaatkâr Jenda'kaya

*Sevgili Isolde, kalbimin kız kardeři,
Bunu aldığında, Alovédra'dan ayrılmış ve Santoras'tan
sadece birkaç gün uzakta olacaksın.*

Diplomatik bir çözüm bulma çabalarımızın yetersiz kalması beni hayal kırıklığına uğrattıyor ama cesaretin kırılması – büyükbabamın hükümdarlığı sırasında kansız bir müzakere fikri asla söz konusu bile olamazdı. Bu bir ilerlemedir, daha fazla düşman yaratmaktan kaçınması için ve müttefikimizin ekonomisini koruması için Camavor'a yaptığımız hararetli ricalarımız ikna edici oldu. Viego, savaş meydanında kazanacağı bir zaferle hükümranlığını sağlamlaştırmaya o kadar hevesli olmasaydı, rahipliğin ve Şövalye Tarikatları'nın görüşlerini hiç dinlemeyebilirdi.

Viego, danışmanlığına çok saygı duyuyor ve onun üzerindeki olumlu etkin Şövalye Tarikatları'nın korkunç taşkınlıklarını dizginleyecek. Evli olduğunuz kısa sürede o kadar çok yol kat etti ki! Şimdiden asla hayal edemeyeceğim değişiklikleri yürürlüğe koydu. Doğu Kışlası'nın mutfaklarının yoksulları ve muhtaçları beslemek için her gece açılması –ki bunun senin ısrarınla olduğunu biliyorum– ona Alovédra'nın daha az şanslı insanları arasında çok itibar kazandırdı ve ben hâlâ Viego'yu alt sınıflardan seçilmiş bir temsilciye konsey koltuğu vermeye ikna edebilmiş olmana hayret ediyorum.

Yine de Santoras'a seyahat etmen ve yaklaşan çatışmaya bu kadar yakın olman konusunda endişeleniyorum ama sebebini anlıyorum. Gerçekten de, Viego'nun sarayının geri kalanı senin bilgeliğinin, empatinin ve şefkatinin bir parçasına sahip olsaydı kesinlikle dünya çok daha aydınlık bir yer hâline gelirdi. Hiç şüphe yok ki Santoras daha önce birçok şehir-devleti ve ulusun düştüğü gibi düşecek ama haklı olduğuna inanıyorum: Senin varlığın Santoras'ın savaştan sonra kılıçtan geçirilmemesini sağlayacaktır.

Baş Ustalar, şehri yağmalamamaları emrine karşı çıkacaklardır –kasalarını fethedilen düşmanlardan çalınan haksız kazanılmış zenginliklerle doldurarak zenginleştireler– ama Viego'ya karşı çıkmaya cesaret edemezler. Elbette yine de biraz şiddet ve yağma olacaktır. Aksini düşünmek gerçekçi olmaz. Ancak bunun Camavor için “asil arayış” örtüsü arkasına gizlenmiş acımasız fetih ve katliama bağlı olmayan, müttefiklerle ticareti güçlendirmek ve orta sınıf Camavorluların yaşamlarını iyileştirmek üzerine inşa edilmiş yeni bir çağın şafağı olduğuna inanıyorum.

Şövalye Tarikatları'nın çağdışı ve vahşi arayış kültürünü değiştirmek zaman alacak ama senin yardımınla, Viego'ya bunu kesin olarak sona erdirmeye konusunda rehberlik edebileceğimize eminim. Belki de asil bir çaba olarak başlayan bu şey açgözlülükle yozlaştı ve bu aşağılık uygulamanın sona ermesinin zamanı çoktan geldi. En kötüsüne bizzat şahit oldun; hiçbir çocuk senin gibi vatanının yakılıp yıkıldığını ve halkının katledildiğini görmek zorunda kalmamalı. Bu vahşeti telafi etmek için hiçbir şey yapılamaz ama bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğinden emin olabiliriz.

Tarih kitapları, Camavor'un gelecekteki azameti üzerindeki etkini yazacaktır, bundan hiç şüphem yok. Sen, Viego'nun en iyi yanlarını ortaya çıkarıyorsun. Bu bana gelecek için öyle umut veriyor ki.

En gözde arkadaşın ve müttefikin,
Kalista.

I

Zafer Ovası, Santoras Viego'nun Taç Giymesinden On Sekiz Ay Sonra

Kalista vol Kalah Heigaari, Ordu'nun Generali, Gümüş Taht'ın Mızrağı ve kralın yeğeni miğferini kafasından çıkardı. Derin bir nefes aldı ve elini terden sırlıklam olmuş uzun saçlarından geçirdi.

Güneş amansız ve merhametsizce üzerine vuruyordu. Sıcak yakıcıydı, ciğerlerini kavuruyordu ama yavaşça da olsa kalp atış hızı normale dönmeye başladı. Ancak o zaman, savaşın hiddeti dağılırken, aldığı hatırlamadığı yaraların acısını ve sızını hissetti. Baş ağırlaşmıştı, kulaklarıysa çınılıyordu. Kafasına darbe mi almıştı? Bu mümkündü, yine de savaş öyle bir keşmekeşti ki emin olamıyordu.

Kolları kurşun gibi ağırdı, sırtı da ağrıyordu. Tek istediği kendini yere bırakmak ve gözlerini kapatmaktı ama bunu yapmadı. Hiçbir asker, komutanının yorgunluğa yenik düştüğünü görmek istemezdi. Böylece Atalar'a bacalarının bükülmemesi için dua ederek ayaklarının üzerinde kaldı.

Binlerce ceset tozlu ovaya yayılmıştı. Çatışmanın en şiddetli olduğu yerlerde, askerlerin dövüşüp öldüğü savunma hatlarında cesetler sıralar hâlinde üst üste yığılıydı. Çoğu hareketsizdi ama hepsi değil. Her iki tarafta da hayatta kalanlar seğirip inliyordu. Ama Camavorlular galip gelmişti, bu yüzden yaralıları taşınıyor, yaraları sarılıyordu, Santoraslılardan ölmek üzere olanlarınsa işi bitiriliyordu.

Savaş meydanının ötesinde, bu askerlerin eşleri ve kızları, kocaları ve oğulları şehirlerinin eğimli kumtaşı duvarlarının üstünden olanları izliyorlardı. Kalista onların feryatlarını duyabildiğini hayal etti. O duvarların arasında panik patlak vermiş olmalıydı. Kralları, Camavor'a karşı durarak her şeyi ortaya koymuştu ama o ölmüştü ve şimdi şehri üzerinde hak iddia edilecekti.

Kalista'nın çok gerisinde, savaş alanına bakan bir tümsekteki büyük çadırda, kral yanında kraliçesiyle izliyordu. Viego burada aşağıda olmak, elinde güçlü kılıcı *Mukaddes*'le çarpışmak, en önde liderlik etmek istemişti. O savaşçı kralların soyundan geliyordu ve nihayetinde babası da efsanevi Camavor Aslanı'ydı. Viego bir buçuk yıldır kraldı ve gücünü hem müttefiklerine hem de kendisini eleştirenlere kanıtlamak istemişti.

Savaştan önce, danışmanlar ve generallerinin uzaktan, zarar görmeden izlemeye devam etmesi önerilerini reddetmişti. Onlar gittikten sonra Kalista karşısına dikilmişti.

“Sen kralsın ve henüz bir varisin yok,” demişti Kalista dişlerini sıkarak, sabrını kaybetmeye başlıyordu.

“Babamın gölgesinde yaşamaktan bıktım,” diye çıkmıştı Viego. Savaş için kuşanmıştı; bütün bedenini kaplayan, altın kenarları parıltıyan siyah bir zırh giyyordu. “Ben de onun kadar savaşçıyım hem de her zerremle. Bu zaferin benim olmasını istiyorum.”

“Savaş meydanına çıksan da çıkmasan da senin olacak,” diye karşılık verdi Kalista. “Tarih kitapları bunu Kral Viego için bir zafer olarak yazacak. Savaşman önemli değil.”

“Benim için önemli,” diye hararetle karşılık vermişti.

Başka kimse onunla Kalista'nın kullandığı tonda konuşmaya cesaret edemezdi ama Viego çocukken her zaman onun onayını almayı isterdi ki birçok açıdan hâlâ öyleydi.

Öyle bile olsa Viego ikna olmadı. Kraliçe Isolde elini onun koluna koyduğunda tartışmak için ağzını açmıştı. “Kalista bilgedir, aşkımdır,” demişti. “Yanımda kal. Lütfen. Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok.”

Ne kadar nazik konuşsa da Isolde'de muazzam bir güç vardı. Viego için çektirdi ve sonunda gevşedi. "Sanırım sadece gururum dövüşmek istememe neden oluyor," demişti elini kraliçesinin elinin üzerine koyarak. "İsteddiğini yapacağım, aşkım."

Tozlu, sıcak savaş meydanında, etrafı ölümler ve ölmekte olanlarla çevrili Kalista, uzaktaki kraliyet çiftini selamlamak için mızrağını havaya kaldırdı.

"En iyisi buna bir baktırın, general," dedi bir ses, derinden tok bir gümbürtüyle. Kalista döndü ve güvenilir, yetenekli bölük komutanı Ledros'u gördü. Dev gibi bir adamdı, Camavor saflarındaki bir sonraki en uzun askerden çok daha büyüktü, iyice bronzlaşmış yüzü çapraz ve solgun yara izleriyle doluydu. Ordu'nun tüm aşağı tabakadan piyadeleri gibi, zırhı fırınlanmış deri bir göğüslükten, mütevazı bir bronz miğferden ve deri bacak zırhından oluşuyordu. Büyük tahta kalkanı yarılmıştı ve kolundan çıkarırken paramparça oldu. Kolları devasaydı, bir adamın uylukları kadar büyüktü. Üzeri kanla kaplıydı ama çok azı kendisine aitti.

Kalista ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona baktı. Adam onun başının yan tarafını işaret etti ve Kalista şakağına uzandı. Parmak uçları kan içinde kalınca kaşlarını çattı. Aşağı, uyuşmuş parmaklarıyla gevşekçe tuttuğu miğferine baktığında yan tarafındaki yarığı gördü. Balta darbesi. Sıyrıp geçmiş olmalıydı, yoksa diğer cesetlerle birlikte tozun içinde yatıyor olurdu. Kalista şanslıydı ve Ledros bunu biliyordu.

"Önemli değil, komutan," dedi.

Ledros kesik bir kafa taşıyordu, tüyler ürpertici ganimeti saçlarından tutuyordu. Santoras kralı. Düşmana diz çöktüren, bu savaşçı-hükümdarın ölümü olmuştu. Her zamanki gibi, bozgun bir kez başladığında son kaçınılmaz olmuştu. Korku savaş alanında bulaşıcıydı ve askerlerin kararlılığı kırılabilir olabiliyordu. Bir kişinin ölümü, tek bir çakıl taşının çığa neden olabileceği gibi, tüm savaş hattını parçalayabilirdi.

"Bu iyi bir avdı," dedi Kalista.

Düşman kralın mükemmel bir kılıç ustası olarak ünü vardı ve Kalista'nın onu dövüşürken gördüğü kadarıyla bu ün hiç abartılmamıştı. Seçkin muhafızlarının başında sağ kanatlarını oymuş, bir yarı tanrı gibi savaşmış, önüne çıkan her şeyi katletmişti. Camavor savaş hattı bükülmüş, bozulma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı, ta ki Ledros onunla yüzleşmek için göğüs göğüse mücadele atılana kadar.

Kralın yetenekli bir savaşçı olduğuna şüphe yoktu... Sadece daha önce hiç Ledros gibilerle karşılaşmamıştı.

“Piç iyi mücadele etti,” diye homurdandı Ledros.

“Görünüşe göre yeterince iyi değil,” diye gözlemledi Kalista. “Şövalye Tarikatları, bu şerefe kendilerinin nail olma şansını onlara vermediğin için çok kızacak.”

Ledros sırtıttı. Hatları yakışıklı sayılamayacak kadar yayvan ve belirgindi ama dürüst bir yüzü vardı. İçinde kesinlikle hiç kurnazlık yoktu ki bu çok nadir rastlanan bir özellikti. “Bu, zaferi daha da tatlı kılıyor,” dedi kara gözlerinde meşum bir parıltıyla.

Kalista alaycı bir şekilde burnundan soluk verdi. Bu itibarına yakışmayan bir sestir ancak Ledros ve Ordu'nun diğer sadık askerlerinden başka duyacak kimse yoktu. Kalista soylu olabilirdi ama her zaman sıradan insanların arasında, tüm dalkavuklukları, yalanları ve kalleşlikleriyle soyluların arasında olduğundan daha rahat hissetmişti. Camavor saray siyaseti, herhangi bir savaş alanı kadar tehlikeliydi, aldatmacalarla, ani saldırılarla ve umutsuz son çırpınışlarla doluydu ama Kalista düşmanlarıyla savaş alanında yüzleşmeyi tercih ederdi. En azından orada kimin bıçak tuttuğunu görebilirdiniz.

Uzaktaki toz bulutları, dağılmış düşman ordusundan artakanların nereye kaçtığını gösteriyordu. Uzun süre kaçamazlardı. Üç büyük Şövalye Tarikatı, (Gök Mavisi Alevi, Kara Boynuzlar ve Demir Kardeşlik Şövalyeleri) ve bir avuç küçük şövalye tarikatı, Santoras'ı yenmek için Ordu'nun yanında savaşa girmişti. Nihai bir zafer hücumunun görkeminden mahrum bırakılmışlardı çünkü düşman, içlerinden herhangi biri kendini tamamen

savaşa adamadan dağılmıştı ve böylece bu şövalyeler, hayatta kalanları ezerek kendilerini tatmin edeceklerdi.

Yorgunluğunu bir kenara bırakan Kalista, yanında Ledros'la Ordu'nun arasında yürüdü. Onların generallerini görmelerini istiyordu. Tek tek askerlere iltifat etmek, bazılarıyla şakalaşmak ve bazılarını da teselli etmek için sık sık durdu. Yaralıların yanında diz çöktü, ölmekte olanların ellerini tuttu ve çoktan ölmüş olanların cesaretleri için teşekkür sözleri söyleyerek alınlarına kanla üç dişli mızrağı çizdi – kendisine göre boş sözlerdi ama onları duyacak kadar yaşayanlara teselli veriyor gibiydi. Daha genç askerlere artık gazi olduklarını söyledi ve tekinsiz bakışlara sahip gerçek gazilere başıyla selam verdi. Porselen maskeli rahipler, ölülerin ruhlarını Saygıdeğer Atalar'a yönlendirmeye yardımcı olmak için parmak davullarının gergin yüzeyine vurarak savaş alanında dikkatle yürüyorlardı.

Askerler gittikleri her yerde Ledros'un omzuna vuruyorlardı. Onun düşman kralı öldürdüğünü görmemiş olanlar bile bunu biliyordu. Ordu'daki her asker ona huşu ve hürmetle bakıyordu. O onların uğuruydu. Kalista, olur da Ledros savaşta ölürse olacaktan korkuyordu çünkü o gerçekten Ordu'nun kalbi ve ruhuydu.

Kalista ve Ledros toplanmış asker öbeklerinin arasından yol alırken güneş alçalmıştı. Kalista'nın boğazı kurumuş ve tozla kaplanmıştı, minnetle subaylarından birinin su tulumunu kabul etti.

Şimdi savaşın şoku dindiğinden Ordu'ya sevinçli bir ruh hâli hâkimdi. Günü atlattmış ve zafere ulaşmışlardı. Eşlerini, kocalarını ve çocuklarını bir kez daha göreceklerdi ve bu yüzden sonraki şafak muhteşem görünüyordu.

Ledros için büyük bir tezahürat yükseldi ve herkesin görmesi için kanlı ganimetini zorunlu olarak havaya kaldırdı. Kalista onun geniş yanaklarındaki kızarıklığı gördü ve gülümsedi. Ne kadar iri, savaşta alt edilemez olsa ve hücum eden ağır süvarilerle en ufak bir korku belirtisi olmadan yüzleşse de, bu tür bir hayranlık onu tedirgin ediyordu. Kalista bunu sevimli buldu.

Ledros onun bakışlarını yakaladı. *Bana yardım et*, diye yalvarıyordu gözleri ama bu Kalista'yı sadece teşvik etti. Bir elini onun muazzam omzuna koydu –ki bu kendi başının epey yukarısındaydı– ve mızrağını kaldırdı.

“Ledros!” diye kükredi. “Kralların Katili!”

Ledros ona dehşetle baktı ve Kalista onun bu utancına güldü.

Ordu onaylarcasına kükredi ve onun adını haykırdı. Artık herkes ayağa kalkmıştı, ezilmiş hâldeki kanlı silahlarını havaya savuruyorlardı. Kalista ancak ortalık sakinleşmeye başladığında yakınlarda sessizce izleyen ağır zırhlı atlıyı fark etti. Çelikle kaplanmış, muazzam boyutlarda bir savaş atının üzerinde oturan şövalye, omuzlarından aşağı dökülen en iyi kadifeden koyu mor bir pelerinle ve süslü zırhıyla göz kamaştırıyordu.

Hecarim, Demir Kardeşlik'in Baş Ustası. *Nişanlım*.

Kalista elini aceleyle Ledros'un omzundan çekti. Önceki anların coşkusu yitip gitmiş, geriye sadece sessizlik kalmıştı. İri yarı bölük komutanı, Hecarim'e döndü ve Ordu'nun her üyesinin yaptığı gibi saygılı bir itaatkârlıkla bakışlarını indirdi. Kalista bu hareketi tekrarlamadı. O kraliyet kanındandı ve bakışlarını kraldan başka kimsenin karşısında indirmezdi.

Hecarim'in hatları gururlu ve asildi, zarif ve aristokrattı, buyurgan bakışlarını askerlere doğru çevirdi. Kalista'nın üstünde durmadan önce bir an Ledros'ta oyalandı. Dalgalı, omuz hizasındaki saçları koyu renkti, esmer teninde kusur ya da leke yoktu. Gözleri okyanus derinliklerinin koyu yeşiliydi ve aynı anda hem çekici hem de tehlikeli bir yoğunluğa sahipti.

Atından yere, bir zırh tıkrıtısıyla yumuşak bir şekilde kayarak indi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. *Ledros kadar uzun değildi ama kim öyleydi ki?* Bir yaver –Hecarim'in yanındaki yerini satın alacak kadar zengin bir soylunun kızı– öne fırladı ve savaş atının gemini tuttu. Hayvan öfkeyle burnundan nefes verdi ve gözleri

parıldayarak demir nallı bir toynağını yere vurdu. Bir an için kızı ısıracak gibi göründü ama efendisinden gelen keskin bir söz onu yatıştırdı.

“Leydi Kalista,” dedi Hecarim başını eğerek ama gözlerini asla onun gözlerinden ayırmadı.

“Lord Hecarim,” diye karşılık verdi Kalista, çenesini hafifçe eğerek.

Kalista onun konuşmasını beklerken sessizlik uzadı. Bir ter damlası zırhının altında gergin, kaslı sırtından aşağı aktı. Yıl bitmeden evleneceklerdi ama bu konuştukları yalnızca üçüncü seferdi. Aralarında anlaşılır bir uyumsuzluk vardı zira onlar birer yabancıdan fazlası değillerdi. Yakındaki onlarca kişi izliyor ve dinliyordu ama kendine karşı dürüst olması gerekiyorsa, en çok yanında heykel gibi duran Ledros’un farkındaydı.

Sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi Hecarim bakışlarını yeniden Ledros’a çevirdi, gözleri bölük komutanının hâlâ elinde tuttuğu kesik kafanın üzerinde oyalandı. Kalista, aşağı tabakadan bir kölenin bu öldürme onurundan onu mahrum bırakması hakkında bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Bunun yerine Hecarim gülümsedi. Sıcacık bir gülümsemeydi ve yüzünü aydınlattı.

“Benimle biraz yürür müsünüz, leydi?” dedi Hecarim.

“Elbette,” diye yanıtladı.

Hecarim döndü ve kolunu uzattı. Kalista mızrağını eşlik edenlerden birine verdi ve yanına giderek elini hafifçe onun süslü kol zırhına koydu.

Garip bir manzara oluşturuyor olmalıyız. Bir bahçede sakin bir öğleden sonra yürüyüşü belki de nişanlı bir çift için daha uygun olurdu ama işte buradaydılar, ölümler ve ölenler arasında yürüyorlardı. Hecarim’in görünüşü tertemizdi ve Kalista, kan, toz ve terle kaplı olduğunun son derece farkındaydı.

“Sakin sizi en güzel yerlere götürmediğimi söylemeyin,” diye mırıldandı Hecarim, sesinde bir gülümsemeyle. “Şanslısanız,

bir dahaki sefere sizi bir kömür ocağına götürebilirim. Ya da bir bataklığa. Tabii ki refakatçi eşliğinde.”

Kalista, onun biraz kıvrak zekâlı olduğunu görünce memnun oldu. Aralarındaki gerginliğin bir nebze azaldığını hissetti ve başını kaldırıp ona baktı. Dişleri nasıl bu kadar mükemmel olabilir, diye merak etti dalgın dalgın.

“Gülümsemenizi görmek güzel, leydi,” dedi yumuşak bir sesle.

Kalista etrafına baktı. “Şartlar göz önüne alındığında bunu yapabildiğime şaşıyorum,” diye itiraf etti.

“Bugün tatmin edici bir zafer kazandınız. Çağlarca hatırlanacak bir zafer.”

“Kral adına, şanı onun üzerine olsun.”

“Tabii ki.”

Onlar yürürken Ordu safları esas duruşa geçip keskin bir şekilde selam veriyordu.

“Size gerçekten tapıyorlar, değil mi?” dedi Hecarim.

“Onlara çöp muamelesi yapmayan bir generali takdir ediyorlar.”

Hecarim homurdandı. Kalista, adamın keyiflendiğinden mi yoksa bu fikri ilk defa mı düşündüğünden emin olamadı. Gerçekte çok az soylu bunu düşünürdü.

“Sıradan kitleler üzerinde çok fazla hâkimiyetiniz olduğu konusunda endişe edenler var,” dedi dalgınca.

“Onları sığır gibi öldürülmeye götürmediğim için mi?”

“Onlardan *çok* olduğu için,” diye yanıtladı Hecarim, çenesini kaşıyarak. “Popülist hükümdarlar geçmişte aşağı tabakadan olanların ayaklanmalarıyla iktidara geldiler.”

Kalista güldü. “Gümüş Taht’ı almayı planladığımı düşünen herkes acınası birer aptaldır,” dedi. “Yönetme arzum yok ve saray siyasetinden de nefret ediyorum. Savaş alanına sadık kalacağım.”

Hecarim gülümsedi. *Atalar adına*, gerçekten de *ne yakışıklı bir adam*.

“Ve askerlerinizi iyi yönetiyorsunuz,” dedi. “Ama uygun bir dedikodu boşluğunda, onu üretme ihtiyacı hisseden çok kişi oluyor. En iyi köle askerinizin *Kral Katili* ilan edilmesi de, şey, belki bu tür konuşmaları bastırmak için pek bir şey yapmayacaktır.”

Kalista kaşlarını çattı. “Arkamdan ne fısıldadıkları gerçekten umurumda değil,” dedi. “Saray halkı bir engerek sürüsü.”

Hecarim’in ifadesi daha ciddi bir hâl aldı, sanki güneş bir bulutun arkasına saklanıyor gibiydi. Durdu ve yüzünü Kalista’ya dönüp ellerini kendi ellerinin arasına aldı. İlk kez gerçekten birbirlerine dokunuyorlardı.

“Affedin, soylu leydi,” dedi ciddiyetle. “Amacım sizi üzmemek değildi. Sadece zarar görmediğinizden emin olmak ve bugünkü stratejik ustalığınız için tebriklerimi sunmak için gelmişim.”

Kalista yanaklarının kızardığını hissetti. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Hecarim ellerini bıraktı ve tam bir daire çizip başladıkları yere dönene kadar sessizce yürümeye devam ettiler. Şövalyenin yaveri hâlâ onun öfkeli, abanoz atını tutuyordu ve dizginleri geri verdiği için rahatlamış göründü.

“Sizi bırakmak zorundayım, sevgili leydi. Kral şehrin yağmalanmamasını emretti ve ben de bu emre uyulmasını sağlamak istiyorum,” dedi. “Duvarların içinde bir zafer şöleni olacak. Bana yanımda oturma şerefini bahşeder misiniz?”

“O onur bana ait, lordum.”

Son bir gülümsemeyle Lord Hecarim, devasa savaş atına yeniden bindi. Bir kez döndürdükten sonra onu sürdü, eşlikçileri rüzgârdaki yapraklar gibi peşinden onu takip etti. Sanki eyerde doğmuş gibi, kendisi ve öfkeli savaş atı birmiş gibi sürüyordu.

Şövalyeleri, Baş Ustaları onlara tekrar katılırken tezahürat yaptı. Bir boru sesiyle birlikte Demir Haberci olarak bilinen li-

derleri ilerlemelerini işaret etti ve şövalye tarikatı fethedilen şehre doğru yola çıktı.

Arkalarından toz yükselirken Kalista'nın ifadesi karardı. Santoras şehri yağmalanmayacaktı ama Hecarim'in söylediklerine rağmen yine de bir dereceye kadar yağma ve talan olacaktı; savaşın ardından her zaman olurdu. Ve buna direnen herkesin katledileceğini biliyordu.

Ledros yere tükürdü.

“Gerçekten iyi at sürüyor,” dedi. “Hakkını vermeliyim.”